

Finantsministeren: Det ærede Medlem her tæved (Gad) har behandlet det formelle Spørgsmaal, og jeg skal med ham være enig i, at Sagen maaftee meget godt kunde have været afgjort ved Tillægsbevillingsloven, men Grunden, hvorfor jeg ikke ligeoverfor Udvalget har gjort Skridt til at standse Sagen angaaende Eftergivelsen af Skatten for Fredericia, er hentyet fra Betragtninger af en noget lignende Beskaffenhed som dem, den ærede sidste Taler (Tscherning) fremførte; thi om det end er bitterligt, at Communen Fredericia har lidt saa betydeligt, at der vel fra Statens Side kan være Anledning til at estergive dens Krav paa den, er det dog ikke dermed paa nogen Maade givet, at ikke enkelte, ja maaftee ikke saa af Fredericias Beboere ere stillede i et saadant Forhold, at de kunne betale ligesaa godt som mange Andre. Den Tanke, som nærmest har ligget for mig, er den, om der ikke fra Udvalgets Side maatte fremkomme Forslag til Forandring i den foreliggende Lov om Skatestergivelse for Fredericia, der gik i samme Retning som de Beslutninger, der i sin Tid bleve vedtagne med Hensyn til Helsingørs Commune i Anledning af Sundtoldens Ophævelse. — Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (S. Pedersen) maa jeg bede erindre, at jeg ved Forelæggelsen af Krigsskatloven udtalte, at jeg havde havt ikke saa Betænkeligheder ved at forelægge den, og navnlig den, at Evnen for Tiden maatte ansees for at være noget svækket i Landets forskjellige Egne, men det ærede Medlem maa dog ikke overse, at Krigsskatten ved Administrationens Foranstaltning er bleven stillet i et vist Forhold til Krigsskadeserstatningen, idet den ikke er bleven indbreven, og der ikke har været tænkt paa at inddrive den uden i Forbindelse med Krigsskadeserstatningens Udbetaling. Efter den ærede Formands Ytringer skal jeg ikke komme nærmere ind paa det forelagte Lovforslag om Krigsskat for Finantsaaret 1866—67, hvis Skæbne, saavidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, er noget tvivlsom, men jeg skal kun udtale ligeoverfor det ærede Medlem, at jeg med Hensyn til Betalingsterminen og maaftee ogsaa med Hensyn til Summernes Størrelse, skal være overmaade villig til at lempe mig, saavidt det er mig muligt, for at

forebygge, at der skulde blive Spørgsmaal om at udrede to Mars Krigsskat af det samme Mars Høst.

Gad: I Anledning af de Bemærkninger, som vi nu hørte fra den ærede Finantsminister, og som væsentlig eller i alle Tilfælde tildeels sluttede sig til, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) bemærkede, skal jeg, uden nu nærmere at gaa ind paa Sagen, da den synes at ville komme for igjen til anden Behandling, tillade mig meget bestemt at fraraade, at man gaaer den Vej, som blev antydet af det ærede Medlem. Jeg kan ikke undlade meget bestemt at fraraade at gaae den Vej, som saaledes er omtalt. Jeg kan efter mit Kjendskab til Forholdene ikke være enig med det ærede Medlem deri, at den Ulykke, som har rammet Fredericia, ikke har rammet saa at sige alle Indbyggere dersteds. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa nærmere at drøfte dette, thi alle de ærede Medlemmer ville uden længere Udvikling kunne vide, at de Begivenheder, hvorved Fredericia saa at sige blev fuldstændig rømmet af sin Befolkning, har rammet, saa at sige, hele Befolkningen. Jeg vil ikke modsiges, at der jo kan være en Enkelt, som muligens ikke er rammet paa en saadan Maade af disse Begivenheder, at der for ham specielt egentlig burde være Tale om en saadan Eftergivelse; men i alle Tilfælde er det kun en Enkelt eller dog kun saa faa, at der sikkert ikke kan være Tale om, at Communalbestyrelsen, eller hvem man ellers vil give disse Penge ihænde, kunde gaae nogenstomhelst anden Vej end den at lade være at opkræve Krigsskatten. Man vilde altsaa ved det antydede Forslag blot fremkalde en Forlegenhed, som ikke vilde have nogenstomhelst praktisk Nytte. Jeg troer heller ikke, at man i mindste Maade kan sammenligne Forholdene med Hensyn til Fredericia med de Forhold, hvortil den høitærede Finantsminister sigtede, nemlig Forholdene i sin Tid i Helsingør. De Ulykker, som rammede denne By, rammede netop særligt ganske Enkelte, og desuden er den Maade, hvorpaa man kom Byen til Hjælp — hvad jeg dog ikke skal indlade mig paa videre at omtale — ikke alene i sin Form, men ogsaa i sin Udstrækning af en ganske an-